

Sygn. akt II K 129/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Agata Makowska - Boniecka

Protokolant - stażysta M. P.

przy udziale Prokuratora - Asesora M. W.

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2019 r.

sprawy:

D. K. (1)

s. H. i C. z domu B.

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 15 października do 15 listopada 2018 r. w miejscowości (...) będąc Prezesem Zarządu Zakładu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. składował wbrew przepisom Ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2018 r., poz. 992) odpady w warunkach mogących zagrozić życiu lub zdrowiu ludzi lub spowodować zanieczyszczenie środowiska w znacznych rozmiarach,

- tj. o czyn z art. 183 § 1 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **D. K. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 183 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 183 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 28 listopada 2018 roku godz. 16:00 do dnia 3 grudnia 2018 roku godz. 16:00 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 41 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z gospodarką odpadami na okres 10 (dziesięciu) lat,

IV. na podstawie art. 47 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 10.000,- zł (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej,

V. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci pieczętki o treści (...) spółka z o.o., wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych I/198/18/P, k. 118, l.p. 9,

VI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżonemu dowody rzeczowe w postaci: telefonu komórkowego marki LG, telefonu komórkowego marki N. (...), telefonu komórkowego My P., telefonu komórkowego marki N., telefonu

komórkowego marki (...), dysku T. koloru srebrnego z kablem i laptopa D., wyszczególnione w wykazie dowodów rzeczowych I/198/18/P, k. 118, l.p. 1-7,

VII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca C. K. dowód rzeczowy w postaci laptopa T., wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych I/198/18/P, k. 118, l.p. 8,

VIII. wymierza oskarżonemu opłatę sądową w kwocie 300,- zł (trzysta złotych) i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 13.330,38 zł (trzynaście tysięcy trzysta trzydzieści złotych trzydzieści osiem groszy).

Sygn. akt II K 129/19

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do tej części wyroku, której dotyczył wniosek obrońcy oskarżonego, a więc do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu.

D. K. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 15 października do 15 listopada 2018 r. w miejscowości (...) będąc Prezesem Zarządu Zakładu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. składował wbrew przepisom Ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2018 r., poz. 992) odpady w warunkach mogących zagrozić życiu lub zdrowiu ludzi lub spowodować zanieczyszczenie środowiska w znacznych rozmiarach - tj. o czyn z art. 183 § 1 k.k.

D. K. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Wina i okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu nie budzą wątpliwości.

Przedmiotem czynności wykonawczej przestępstwa z art. 183 § 1 k.k. są odpady lub inne substancje. Przez odpady, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z 14.12.2012 r. o odpadach (tekst jedn.: Dz.U. z 2019 r. poz. 701 ze zm.), należy rozumieć każdą substancję lub przedmiot, których posiadacz pozbywa się, zamierza się pozbyć lub do których pozbycia się jest obowiązany. Szczególnymi kategoriami odpadów, wskazanymi w art. 3 ust. 1 pkt 7–13 ustawy o odpadach, są: odpady komunalne, odpady medyczne, odpady obojętne, odpady ulegające biodegradacji, odpady weterynaryjne, odpady zielone i odpady z wypadków. Substancje zagrażające środowisku to wszelkie pierwiastki chemiczne oraz ich związki, mieszaniny lub roztwory występujące w środowisku lub powstałe w wyniku działalności człowieka, mogące zagrażać życiu lub zdrowiu człowieka lub środowisku naturalnemu (por. art. 3 pkt 36 p.o.ś.). Czynność wykonawcza czynu z § 1 polega na składowaniu, przetwarzaniu, dokonywaniu odzysku, unieszkodliwianiu, usuwaniu lub transportowaniu wskazanych przedmiotów w warunkach mogących stworzyć zagrożenie dla życia lub zdrowia człowieka lub spowodować zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach bądź też spowodować istotne obniżenie jakości wody, powietrza lub powierzchni ziemi. Jest to przestępstwo formalne.

Składowanie oznacza trwale przetrzymywanie; przetwarzanie – procesy odzysku lub unieszkodliwiania, w tym przygotowanie poprzedzające odzysk lub unieszkodliwianie (art. 3 ust. 1 pkt 21 ustawy o odpadach); usuwanie – pozbycie się; transportowanie – przemieszczenie z miejsca na miejsce (por. Gałązka [w:] Grześkowiak, Wiak, s. 954); dokonywanie odzysku – jest to jakikolwiek proces, którego głównym wynikiem jest to, aby odpady służyły użytecznemu zastosowaniu przez zastąpienie innych materiałów, które w przeciwnym wypadku zostałyby użyte do spełnienia danej funkcji, lub w wyniku którego odpady są przygotowywane do spełnienia takiej funkcji w danym zakładzie lub ogólnie w gospodarce (art. 3 ust. 1 pkt 14 ustawy o odpadach; niewyczerpujący wykaz procesów odzysku określa załącznik nr 1 do ustawy); unieszkodliwianie to zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 30 ustawy o odpadach proces niebędący odzyskiem, nawet jeżeli wtórnym skutkiem takiego procesu jest odzysk substancji lub energii. Niewyczerpujący wykaz procesów unieszkodliwiania określa załącznik nr 2 do ustawy (por. Marek Mozgawa (red.), Kodeks karny. Komentarz aktualizowany. Tezy do art. 183 w serwisie Lex).

Ustalony w sprawie stan faktyczny pozwolił przypisać oskarżonemu zarzucany mu czyn. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził, że oskarżony, który wynajął od T. G. lokal użytkowy pod adresem (...), składował

odpady wbrew przepisom Ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, w warunkach mogących zagrozić życiu lub zdrowiu ludzi lub spowodować zanieczyszczenie środowiska w znacznych rozmiarach. Wynika to jednoznacznie z uzyskanej opinii biegłego z zakresu ochrony środowiska. Ujawnione odpady składowane były nieprawidłowo, są odpadami niebezpiecznymi i ich pozostawienie na posesji w takim stanie mogło spowodować zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi oraz spowodować istotne obniżenie jakości wody i powietrza oraz ziemi w znacznych rozmiarach. Ponadto mogły spowodować sprowadzenie bezpośredniego niebezpieczeństwa pożaru.

Sąd wymierzył oskarżonemu D. K. (1) karę 2 lat pozbawienia wolności.

Przepis art. 53 k.k. stanowi, że sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu. Przy tym, okoliczności wpływające na wymiar kary uwzględnia się tylko co do osoby, której dotyczą.

Przepis art. 183 § 1 k.k. przewiduje jedynie karę pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat. Sąd uznał, że kara 2 lat pozbawienia wolności będzie adekwatna do wagi popełnionego czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości plasującego się wysoko w kontekście ilości zabezpieczonych odpadów. Odpady te magazynowane były na całym terenie działki nr (...) w J., na placu utwardzonym, w magazynie oraz na terenie za magazynem bezpośrednio na gruncie. Na placu i na terenie za magazynem stwierdzono łącznie ok. 100 sztuk pojemników typu „mauzer” 1000 litrowych, 30 sztuk beczek 200-litrowych, 100 sztuk zafoliowanych palet z beczkami, 250 sztuk metalowych pojemników 20-litrowych. Wszystkie w/w pojemniki zawierały chemikalia. Ponadto w miejscu tym znajdowało się 10 big-bagów z odpadami, a w magazynie usypana była hałda z odpadów zmieszanych, w tym głównie z tworzyw sztucznych i metali. Pojemność hałdy oszacowano na ok. 100 m³. Podobny rodzaj odpadów magazynowany był w garażu i zajmował ok. 35m³. W magazynie znajdowały się chemikalia w mauzerach, beczkach, metalowych pojemnikach i na paletach owiniętych folią stretch, o łącznej pojemności ok 203 m³. Stwierdzono ślady zanieczyszczenia terenu, przy odpadach wyczuwalny był wyraźny zapach chemikaliów (k. 234-252, 364). Tylko cudem nie doszło do poważnej katastrofy ekologicznej, w szczególności skażenia publicznego wodociągu, pobliskiego ujęcia wody pitnej dla (...) (k. 110). Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że tylko kara zbliżona do połowy ustawowego zagrożenia jest karą sprawiedliwą i spełnia dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Wskazać należy, że oskarżony przebywał do niedawna w zakładzie karnym. Ponadto, jak wynika z karty karnej, skazany nie zasługiwał na wymierzenie mu kary łagodniejszego rodzaju na podstawie art. 37a k.k., dotychczas orzeczone kary grzywny czy ograniczenia wolności były zamieniane na kary zastępcze, a wykonanie dotychczas wymierzonych oskarżonemu kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania było zarządzane. Dlatego celowe było wymierzenie oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę wziął pod uwagę okoliczności obciążające oskarżonego jak i okoliczności przemawiające na jego korzyść. W zasadzie jedyną okolicznością łagodzącą po stronie oskarżonego było jego przyznanie się do winy, choć w zasadzie ograniczyło się ono jedynie do oświadczenia w tym zakresie i odmowy złożenia wyjaśnień. Na posiedzeniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania oskarżony wyjaśnił jedynie, że sam przywiózł te odpady z Niemiec, z nikim nie współpracował, co w kontekście zeznań świadków (mieszkańców wsi), którzy widzieli liczne ciężarówki przyjeżdżające na teren nielegalnego składowiska i co najmniej jedną inną osobę niż oskarżonego, ocenić należy jako nieprawdę. Trzeba podkreślić, że oskarżony do samego końca nie ujawnił tożsamości osób, które z nim współpracowały, a oczywistym jest, że nie działał sam, wiedząc doskonale, że organy ścigania nie są w stanie tych danych samodzielnie ustalić. W ocenie Sądu niewiarygodnym jest, by z nikim nie współpracował. Przeczą temu zasady logiki doświadczenia życiowego, jak i ilość ujawnionych odpadów.

W ocenie Sądu orzeczona w przedmiotowej sprawie kara nie razi zbytnią surowością i jest sprawiedliwą odpłatą za popełniony czyn. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, jak już była mowa wcześniej, jest znaczny, działał on bowiem umyślnie w zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstwa, a jego zachowanie cechowało się całkowitą bez troską i brakiem jakiegokolwiek refleksji nad możliwym wpływem składowania tak niebezpiecznych odpadów dla zdrowia i życia okolicznych mieszkańców i całego środowiska naturalnego. Sąd doszedł do przekonania, że jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze będzie dla oskarżonego dostatecznie dolegliwa.

Sąd wymierzając karę oskarżonemu miał na uwadze fakt, iż jej dolegliwość nie może przekraczać stopnia winy. W doktrynie podkreśla się nadrzędność powyższej dyrektywy wobec innych ogólnych dyrektyw wymiaru kary.

Stopień winy i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego był bardzo wysoki – jak już była mowa powyżej, na posesji była zmagazynowana duża ilość materiałów pożarowo-niebezpiecznych, o własnościach wybuchowych par zgromadzonych substancji. W budynku nie było wentylacji ani żadnych instalacji przeciwpożarowych, odpady składowano piętrowo, nie były w żaden sposób zabezpieczone, odcieki ze zmagazynowanych odpadów przedostawały się do gruntu, a woda skażona tymi substancjami podawana ludziom i zwierzętom ma właściwości rakotwórcze, działające na rozrodczość, mutagenne i ekotoksyczne.

Brak poszanowania dla porządku prawnego, którym już kolejny raz wykazał się oskarżony, świadczy o całkowitym niezrozumieniu norm społecznych i prawnych, a nawet swojego rodzaju niedojrzałości społecznej i demoralizacji. Wszak oskarżony był już pięciokrotnie karany sędownie. Fakt ten ukazuje zachowanie oskarżonego jako przejaw świadomego i konsekwentnego lekceważenia porządku prawnego, a nie jako wynik pewnej niefrasobliwości życiowej. Orzeczenie kary ograniczenia wolności lub grzywny wskazywałoby w ocenie Sądu na pobłażliwe traktowanie czynu oskarżonego i utwierdziłoby jego samego, jak też i jego otoczenie, w przekonaniu o tolerowaniu podobnych zachowań. Względem na społeczne oddziaływanie kary jest w przedmiotowej sprawie nie do przecenienia gdy uwzględnia się, że wyroki tutejszego Sądu funkcjonują w stosunkowo małej społeczności, gdzie kształtowanie w społeczeństwie właściwych postaw społecznych i prawnych ma szczególnie istotne znaczenie w kontekście prewencji ogólnej. Jednocześnie jednak podkreślić należy, że Sąd nie zastosował kary w maksymalnym wymiarze, jak tego żądał Prokurator, orzekając 2, a nie 3 lata pozbawienia wolności.

Sąd zważył zatem stopień demoralizacji oskarżonego, który przejawia się przede wszystkim w notorycznym popadaniu w konflikty z prawem. Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie istnieją podstawy do twierdzenia, że D. K. jest osobą już całkowicie zdemoralizowaną, o czym świadczy jego uprzednia wielokrotna karalność, m.in. za przestępstwa przeciwko mieniu. Dotychczasowe pobyty w zakładzie karnym nie wywołały u oskarżonego żadnej refleksji odnośnie nieopłacalności popełniania przestępstw. Popełnienie kolejnego przestępstwa w momencie, gdy zapadł w stosunku do oskarżonego piąty już wyrok (tym razem o czyn z art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k.), świadczy o tym, że było to jego świadomym wyborem przestępnego stylu życia oraz łatwego i szybkiego zdobycia doraźnych korzyści w zależności od bieżących kaprysów.

Mając na uwadze wymiar kary nie było w niniejszej sprawie żadnych podstaw, żeby warunkowo zawiesić wykonanie tej kary wobec oskarżonego. Jak wynika zresztą z analizy karty karnej oskarżonego, nie można wobec niego sformułować pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Zgodnie z art. 47 § 2 k.k. w razie skazania sprawcy za przestępstwo przeciwko środowisku sąd może orzec nawiązkę na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, o którym mowa w art. 400 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799 i 1356). Maksymalna kwota nawiązki wynosi 100 000 złotych (Prokurator żądał orzeczenia nawiązki z wymiarze 50.000 zł). Nawiązka jako środek karny ma charakter represyjno-kompensacyjny, tak więc jej wymiar winien być determinowany z jednej strony w odniesieniu do całokształtu dyrektyw sądowego wymiaru kary (art. 53 k.k.), z drugiej zaś respektować funkcję kompensacyjną, co w przypadku analizowanej sprawy wiąże się z partycypacją w społecznych kosztach ochrony środowiska. Skoro oskarżony, który z popełniania przestępstw uczynił sobie sposób na życie, zdecydował się na

popelnienie kolejnego przestępstwa przeciwko innemu rodzajowo dobru, składując odpady w warunkach mogących zagrozić życiu lub zdrowiu ludzi lub spowodować zanieczyszczenie środowiska w znacznych rozmiarach, winien on ponieść koszty działalności podmiotu, który jest beneficjentem nawiązki. Określona przez Sąd suma nawiązki w kwocie 10.000,- zł ustalona została w sposób na tyle wymierny, iż nie zrujnuje finansowo oskarżonego, a przynajmniej w niewielkim stopniu pozwoli podmiotowi instytucjonalnemu zaangażowanemu w realizację celów związanych z ochroną środowiska działania takie rzeczywiście realizować. Jak wskazuje się w orzecznictwie, za orzeczeniem nawiązki muszą przemawiać okoliczności czynu i okoliczności dotyczące osoby sprawcy i powinna być orzeczona tylko wtedy, gdy jej orzeczenie spełni cele kary (tak wyrok SA w Katowicach w wyroku z 12.07.2007 r., II AKa 201/07, LEX nr 370439). Trafnie wskazano w wyroku SA w Krakowie z 14.06.2006 r., II AKa 85/06, KZS 2006/7-8, poz. 101, że orzeczenia nawiązki nie można uznać za celowe w sytuacji, w której wobec skazanego orzeczono długoterminową karę pozbawienia wolności, a sytuacja majątkowa skazanego wskazuje, że nie będzie on jej w stanie uiścić, a egzekucja będzie z pewnością bezskuteczna. W ocenie Sądu po opuszczeniu zakładu karnego oskarżony będzie musiał poczynić starania o znalezienie zatrudnienia, które pozwoli mu na spłatę nawiązki.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał za zasadne wzmocnienie dolegliwości wobec oskarżonego poprzez wymierzenie środka karnego w postaci orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z gospodarką odpadami na okres 10 (dziesięciu) lat na podstawie art. 41 § 2 k.k. Zgodnie z tym przepisem Sąd może orzec zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej w razie skazania za przestępstwo popełnione w związku z prowadzeniem takiej działalności, jeżeli dalsze jej prowadzenie zagraża istotnym dobrom chronionym prawem. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że dalsze prowadzenie przez oskarżonego działalności związanej z gospodarką odpadami, o której – jak się okazało – nie ma on żadnego pojęcia – zagraża zdrowiu i życiu ludzi i zwierząt. Należy zwrócić uwagę na stanowisko SN wyrażone w wyroku z dnia 20 lutego 2006 r., IV KK 18/06, LEX nr 173641, wyjaśniające, że: "W myśl przepisu art. 41 § 2 k.k. sąd jest uprawniony do orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w razie skazania za przestępstwo popełnione w związku z prowadzeniem takiej działalności, jeżeli dalsze jej prowadzenie zagraża istotnym dobrom prawnym. Z przepisu tego jasno wynika, że chodzi nie o wszelką działalność gospodarczą, ale konkretną działalność, zagrażającą określonemu dobru prawnemu. Także wskazanie w art. 41 § 2 k.k. na istotny charakter zagrożonych dóbr również powoduje to, że środek ten zawsze jest związany ściśle z charakterem przypisanego czynu, tj. z konkretną działalnością gospodarczą, w związku z którą popełnione zostało przestępstwo, a nie z osobistymi cechami sprawcy i np. generalnym brakiem umiejętności do prowadzenia jakiegokolwiek działalności gospodarczej".

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego przepadek poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci pieczętki o treści (...) spółka z o.o., wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych I/198/18/P, k. 118, l.p. 9, gdyż w ocenie Sądu była ona przeznaczona do popelnienia przestępstwa.

Odnosnie do pozostałych dowodów rzeczowych Sąd nie znalazł podstaw do orzeczenia ich przepadku. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zwrócił C. K. dowód rzeczowy w postaci laptopa T., wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych I/198/18/P, k. 118, l.p. 8, a nie zwrócił jej innych wnioskowanych przedmiotów, gdyż tylko w odniesieniu do tej rzecz został bezsprzecznie wykazany jej tytuł własności (faktura VAT k. 379). Załączony natomiast aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (k. 377-378) dotyczy telefonów o innych numerach (...), niż te zabezpieczone w toku postępowania przygotowawczego. Dlatego pozostałe dowody rzeczowe, w postaci: telefonu komórkowego marki LG, telefonu komórkowego marki N. (...), telefonu komórkowego My P., telefonu komórkowego marki N., telefonu komórkowego marki (...), dysku T. koloru srebrnego z kablem i laptopa D., wyszczególnione w wykazie dowodów rzeczowych I/198/18/P, k. 118, l.p. 1-7, zwrócone zostały oskarżonemu D. K. (1).

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 28 listopada 2018 roku godz. 16:00 do dnia 3 grudnia 2018 roku godz. 16:00 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Sąd miał tu na uwadze, że od dnia 32 grudnia 2018 r. o godz.

16:00 oskarżonemu, przebywającemu w zakładzie karnym, wprowadzono do wykonania karę pozbawienia wolności w sprawie II K (...) (k. 106)

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. uznając, że oskarżony jest osobą zdrową, zdolną do pracy i po opuszczeniu zakładu karnego powinien uiścić koszty sądowe. Dlatego Sąd wymierzył oskarżonemu opłatę w kwocie 300 zł na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz obciążył go wydatkami w kwocie 13.330,38,- zł, na które złożyły się koszty postępowania przygotowawczego w kwocie 13.310,38 zł (opinie biegłych: psychiatrów i psychologa, informatyka oraz z zakresu pożarnictwa i in – k. 348 akt) oraz ryczałt za doręczenia w postępowaniu sądowym z kwocie 20 zł.

SSR Agata Makowska-Boniecka

C., dnia 17 października 2019 r.